

לצערנו החל משבוע הבא, פרשת בלק, נאלץ לצמצם את כמות ההדפסה החודשית באלפי עותקים. מחבר העלון לא יכול עוד לשאת על עצמאת הוצאות הדפסת העלון שלאחרונה גדלו מאוד ומגיעות לאלפי שקלים בחודש, כאשר התרומות הקיימות אינן מכסות אותן. **ישנן ערים שמופצים בהן בכל חודש אלפי עותקים, כמו בתל אביב, אשדוד, פתח תקוה, חולון ועוד, ולמרות שיש שם אלפי קוראים, אין שם כמעט מי שתורם ומחזיק אפילו את העלות של ההפצה המקומית!** אם בכל אופן נדבה רוחו של מישהו מהקוראים, יורצה לתמוך בעלויות ההדפסה כך שבזכותו ימנע ביטול תורה של רבים, ואדברא אלפי שעות לימוד תורה בכל שבוע יעמדם לו ולזרעו בעולם הזה ובעולם הבא, **יצור קשר בהקדם עם המחבר דרך טלפון 052-7675933**

פרשת חוקת – סוד טהרת פרה אדומה

וויש להבין, איך יתכן כי אפר פרה אדומה מטמא את האנשים העוסקים ונוגעים בו, אך כנגד מטהר את האיש הטמא שמזים עליו ממנו?

הסוד שקיבל משה רבינו היה בענין טהרת אפר הפרה, על כך שמי שמזים עליו מי נדה נטהר ואילו הנוגע במי הנדה נטמא (גמ' יומא דף ק"ע"א, 'תיקונין' 'הזוהר' תיקון כא דף מ"ח ע"א ד"ה ושלמה, 'רקנאטי' תחילת פרשת חוקת דף קפ"ב ע"ב, ראה 'במדבר רבה' יט אות ה), **כי דבר זה הוא מנפלאות ה' יתברך, לעשות דבר והיפוכו** (נדרשות על התורה; לר' יהושע אבן שועיב תלמיד הרשב"א דף ס"ח ע"ב טור ב). **ונאסר על משה רבינו לגלות את הסוד כי הוא ניתן רק לו לבדו** ('אלישיב הקדוש' פרשת חוקת יט, א-ב, ד"ה עת יתכן). **וכיון ששאר ישראל לא היו יודעים את הסוד, לכן היו עושים פרות אדומות על דעתו וכוונתו של משה רבינו** ('אור החכמה' לר' אורי פייבל המגיד מדובנאק דף נט ע"א פרשת חקת ד"ה והנה יום כפור). **וזה הטעם שכל המבין דבר בפרשת פרה הרי בוודאי אינו 'הסוד' הנסתר, ויש לו רשות לפרסמו** ('סמוכים לעד' לר' אליהו הכהן מחבר 'ישבט מוסר' בהקדמה ד"ה אמנם יעקב אע"ה). וכך הם כל סודות הפרה הנוגעות באדמימותה, בתמימותה, בשריפתה בחוץ, בסוד המים שניתנים באפרה, ובטעם של טהרת הטמאים – **שבכל אלו התגלו טעמים** ('רקנאטי' תחילת פרשת חוקת ד"ה זאת חקת), **והם אינם הטעם 'הסודי'** ('עפ"י 'סמוכים לעד' בהקדמה ד"ה אמנם יעקב אע"ה).

ששלמה המלך ביקש לדעת את הסוד הזה של הפרה האדומה, אך ה' לא גילה לו. ועל זה אמר שלמה "כל זה נסיתי בחכמה אִמְרָתִי אֲחַקְמָה וְהִיא רָחֳקָה מִמֶּנִּי" (קהל ז, כג) 'ומדרש תנחומא' פרשת חוקת אות ו', 'תיקוני זוהר' תיקון כא דף מח ע"א ד"ה ושלמה), שכל עוד היה משתדל ומתחכם בענין פרה אדומה, יותר היה מתרחק מאמיתתה ('צורר המור' לר' אברהם סבע פרשת חקת פרק יט ד"ה ועל זה אמר). ונרמז בתיבות **"וְהִיא רָחֳקָה"** שעולות בגמטריא **'פרה אדומה'** 'מגלה עמוקות' מהדורה נתייגא פרשת חקת דרוש ב ד"ה טעם הדבר כמו, 'יין הרקח' לר' אפרים מראדוויל נכדו של מחבר 'מעשה רקח' על התורה בחלק ליקוטים ד"ה בפרשת פרה אדומה מצאתי). **שלמה המלך ידע כי הסוד ההתגלה בעבר למשה רבינו וביקש להיות כמותו** (ראה גמ' ראש השנה דף כא ע"ב), **כיון שהיתה לשלמה ידיעה שיש בו ניצוץ ממש משה רבינו** (פני דוד' להחיד"א פרשת חקת יב ד"ה 'ואני בשם גורי האר"י ז"ל) **ושהוא בחינתו, כפי שנרמז בפסוק האחרון בתורה "ולכלל המוצא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל" (דברים לד, יב), כאשר התיבה "עשה" עולה בגמטריא 'שלמה'. וכן נרמז בשם 'משה' שהוא ראשי וסופי התיבות 'משה שלמה'. ועוד שהשם 'שלמה' בעצמו הוא אותיות 'למשה'. לכן רצה גם שלמה המלך לדעת טעם פרה אדומה כמו משה רבינו** 'מראית העין' להחיד"א על מסכת הוריות דף קו ד"ה ואם אל

שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ הֵבִין כִּי הוּא דוֹמָה לַמֶּשֶׁה, שֶׁהָרִי "וְלֹא קִם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה" (דְּבָרִים לֵד, י), אֲבֵל בְּמַלְכִּים כֵּן קִם זוֹה הוּא שְׁלֹמֹה (רֹאה "יִלְקוּט שְׁמוֹנִים פְּרָשִׁת" וְזֵאת הִבְרַח רִמְזוֹ תַּקְסוּטוֹ) (וּבְרַכְתָּ טוֹב' לר' מֹשֶׁה נֶרְאֵל הִכְחַן פְּרִשְׁתָּ כִּי תִשָּׂא וְאִם כֵּן מִסּוֹד שִׁיחַ). שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ גַּם מִצָּא רִמְזוֹ לַכֹּךְ שֶׁהוּא יִכּוֹל לַהֲשִׁיג אֶת הַסּוֹד הַזֶּה שֶׁל הַפְּרָשָׁה הָאֲדוּמָה בְּפִסְקוֹס "וְלִקְחֻ לְטָמָא מִצֶּפֶר שְׁרֵפֶת הַחֲטָאֹת" (בְּמִדְבָּר יט, יז), שְׂרָאשִׁי הַתִּיבּוֹת "לְטָמָא מִצֶּפֶר שְׁרֵפֶת הַחֲטָאֹת" הֵם אוֹתִיּוֹת 'שְׁלֹמֹה'. וְכִיּוֹן שֶׁמִּצָּא רִמְזוֹ לַשְּׁמוֹ אִזּוֹ חֲשַׁב לְטָרוּחַ וְלִהְבִּין אֶת טַעַם פְּרָה אֲדוּמָה (וּפְנִי דוּד' לַחֲחִיד"א פְּרִשְׁתָּ חֻקַּת יב ד"ה 'וּלְקַחְו') וְלִהְיִדְמוֹת בִּזְהָ לַמֶּשֶׁה רִבִּינוֹ (וְיִין הַרְקַח' לר' אֶפְרַיִם מֵרֵאדוּוּיִל נִכְדוֹ שֶׁל מַחְבֵּר 'מַעֲשֵׂה רִקְח' עַל הַתּוֹרָה בַּחֲלֹק לִיקוּטִים ד"ה בְּפִרְשַׁת פְּרָה אֲדוּמָה מִצָּטָאִי). אֲךָ אִזּוֹ יִצְאָה בַּת קוֹל וְאָמְרָה לְשֹׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ "וְיָשֹׁר דְּבָרֵי אִמָּת" (וַחֲלֵת יב, י) (רֹאה גְמִ' רֵאשׁ הַשָּׁנָה דָּף כֵּא סוֹף ע"ב) כְּלוּמָר אִמְרָה לוֹ שֶׁהוּא הַטִּיב לְרֵאוֹת שִׁישׁ רִמְזוֹ בְּפִסְקוֹס, אֲךָ טַעַה, כִּיּוֹן שֶׁצִּרִּיךְ לַעֲשׂוֹת אֶת רֵאשִׁי הַתִּיבּוֹת שֶׁל הַפְּסוֹק יִשָּׁר כְּפִי שֶׁנֶּאֱמַר "לְטָמָא שְׁרֵפֶת הַחֲטָאֹת" שֶׁאִזּוֹ עוֹלָה הַתִּיבָה 'לַמֶּשֶׁה' – לְרִמְזוֹ לוֹ שֶׁדוּקָא מֹשֶׁה רִבִּינוֹ עֲצָמוֹ יִדַּע אֶת הַטַּעַם שֶׁל פְּרָה אֲדוּמָה, אֲךָ לֹא הוּא שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ (וּפְנִי דוּד' לַחֲחִיד"א פְּרִשְׁתָּ חֻקַּת תַּחֲלִיל אֹת יב בִּשְׁם רִבְנֵי אֲשַׁכְנֹ). וְאִכֵּן לֹא עָלָה הַדְּבַר בִּידּוֹ (וְיִין הַרְקַח' לר' אֶפְרַיִם מֵרֵאדוּוּיִל נִכְדוֹ שֶׁל מַחְבֵּר 'מַעֲשֵׂה רִקְח' עַל הַתּוֹרָה בַּחֲלֹק לִיקוּטִים ד"ה בְּפִרְשַׁת פְּרָה אֲדוּמָה מִצָּטָאִי).

כל סימני הפרה האדומה העידו על התגברות מדת הדין בה

פרה אדומה היתה כולה 'דינים' (יבאר מים חיים) פרשת חקת ד"ה והנה הרמז לדברים, 'שמן הטוב וזקן אחרך' בחלק שמן הטוב פרשת חקת על הפסוק 'דבר אל בני ישראל ויחילו', **וכן כל הסימנים שהיו בה העידו על בחינת הדינים** (אור החיים הקדוש) במדבר יט, ב ד"ה פרה אדומה), **והיא היתה שורש לכל הדינים התחתונים** (יאור החמה) על זוהר פרשת פקודי דף רלו ע"א

שמשם נאחזים כוחות הטומאה (שמן הטוב וזקן אחרך' בחלק שמן הטוב פרשת חקת על הפסוק 'דבר אל בני ישראל ויחילו'). **לכן היא היתה צריכה להיות**

ממין 'נקבה' הרומזת למדת הדין (ספר 'ציוני' לר' מנחם ציוני תחילת פרשת חקת), **וכן להיות בצבע 'אדום' שהוא ממדת הדין** (רמב"ן במדבר יט, ב. ראה 'שער המצות' להר"י ז"ל

תחילת פרשת חקת, וכן 'רקנאטי' פרשת חקת ד"ה ספר הזוהר פרה אדומה) **כי כל דבר 'אדום' מורה על מדת הדין** (יבראשית רבה' פרשת תולדות ט, ח), כמו בברית מילה שהמוהל מושך

את 'הדינים' על ידי מציצת הדם של התינוק במקום המילה ועושה זאת לאחר ששם יין אדום בפיו, כי מצא מין את מינו (יכנפי יונה' להרמ"ע מפאנו חלק חמישי

סוף סימן כח). וכן נאמר על ה' יתברך **"דוֹדֵי צֶחַ וְאֲדוֹם"** (שיר השירים ה, ט) **"צח" – הוא כנגד מדת הרחמים, "אֲדוֹם" – הוא כנגד מדת הדין**. ללמד שבשתי

המדות הללו ה' פועל בעולם (יציגי העדה' לר' אליהו הכהן מחבר 'שבט מוסר' שיר השירים ד"ה צח).

וְהוֹנָה אֶצֶל עֹשֵׂי הָרָשָׁע בִּשְׁעַת לִידָתוֹ נאמר **"וַיֵּצֵא הָרָאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי כֻלּוֹ כְּאֲדָרְתָּ שַׁעַר וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עֶשׂוֹ"** (בראשית כה, כה) ('בראשית רבה' פרשת תולדות סג, ח), ואף על פי כן לא נקרא אז עשו הרשע בשעת לידתו בשם **"אָדָם"**, אלא דווקא אחרי שבא מן השדה עיין **מהרציחות שעשה** (ראה רש"י בראשית מה, כט ד"ה והוא עיף) **לפי שאז על כל ממעשיו היה ראוי להיקרא בשם "אָדָם"** שנאמר **"וַיֹּאמֶר עֶשׂוֹ אֶל יַעֲקֹב הֲלֵעִיטֵנִי נָא מִן הָאֲדָם הָאֲדָם הִזֶּה כִּי עֵנָף אָנֹכִי עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אָדָם"** (בראשית כה, כז) ('ברכת טוב' ל' משה נראל הכהן על התורה בחלק ליקוטים פרשת תולדות דף יח ע"ב ד"ה ויאמר עשו). אמנם גם **דוד המלך** היה **"אֲדָמוֹנִי"** שנאמר **"וַיִּשְׁלַח וַיְבִיאֵהוּ וְהָיָא אֲדָמוֹנִי כְּמֹשֶׁה נֶרְאָל הַכֹּהֵן עַל הַתּוֹרָה בְּחֵלֶק לִיקוּטִים פֶּרֶשֶׁת תּוֹלְדוֹת דָּף יח ע"ב ד"ה ויאמר עשו**. וראו 'מסורת הברית' ל' דוד טעבלי מפוזנט

וְדַמִּים כְּמוֹ עֹשֵׂי הָרָשָׁע, עד אשר אמר לו ה' יתברך שכל מה שדוד המלך עתיד לשפוך דמים זה ברשות הסנהדרין, ולא כמו עשו הרשע ('בראשית רבה' פרשת תולדות סג, ח). וזו הכוונה **"עם יָפֶה עֵינַיִם"**, כלומר עם הסנהדרין ('ברכת טוב' על התורה בחלק ליקוטים פרשת תולדות דף יח ע"ב ד"ה ויאמר עשו. וראה 'מסורת הברית' ל' דוד טעבלי מפוזנט

פרשת תולדות פרק כה ד"ה 'אדמוני' שיש רק שתי תיבות 'אדמוני' בתנ"ך, אצל עשו הרשע ודוד המלך, כי **עשו האדמוני** שהוא **מלכות אדם** עתיד ליפול בידי **דוד האדמוני** שהוא מלך המשיח עיין(ש).

יינקתו של עשו הרשע אדם מצד הדין. לכן הוא חשק אחרי מאכל עדשים אדומים ואמר ליעקב "הֲלֵעִיטֵנִי נָא מִן הָאֲדָם הָאֵדָם הַזֶּה" (בראשית כה, ט), ויעץ להדעת טוב' לר' חיים ויטאל אות שמג ד"ה 'הוא אדום' נדפס בירושלים תשס"ח מתוך כתב יד), **שהרי כולו בחינת 'אדום'** (בראשית רבה' עה, ה, 'ילקוט ראובני' פרשת תולדות ד"ה דגל סמא"ל וכל שריו) **בבבל ענייניו וקנייניו** (נזר הקדוש' על בראשית רבה סג, יז ד"ה מיני'), **ואף שדהו היתה אדומה וכליו היו אדומים** (ילקוט ראובני' פרשת תולדות ד"ה דגל סמא"ל וכל שריו), **וכל גיבוריו אדומים כלומר שופכי דמים**. וכל זה להראות שהם מושפעים ממדת הדין (ועץ הדעת טוב' לר' חיים ויטאל אות שמג ד"ה 'הוא אדום' נדפס בירושלים תשס"ח מתוך כתב יד). **וגם הס"מ שרו של עשו הרשע אשר רכב עליו כבר בבטן אמו** (נגיד מוקולס' לר' משה אברהם אברלי דף ב ע"א ד"ה 'ועתה החל לפרש' וכתב שלכן ביקש לצאת מבטנה כשעברה ליד בית עבודה זרה), **כן 'אדמוני'** (ספר הליקוט'ים למחבר 'סדר הדורות' ערך קרבנות אות מט), **שכולו אדום ולבושו אדום** (ישתי ידות' על התורה פרשת תצוה דף סד ע"א ד"ה על כן כל יודעי דת ודין) **ודגלו אדום**. **ויכל חייליו הרוחניים הם דמות 'אש אדומה'** (ילקוט ראובני' לר' ראובן בן האשקי פרשת תולדות ד"ה דגל סמא"ל וכל שריו) **כי מלבושם בגון אדום** (בראשית רבה' עה, ה, נזר הקדוש' לר' יחיאל מיכל מגלוגה על בראשית רבה סג, יז ד"ה מיני'), **ומהותם וכל מיני אצילותם הוא 'אדום'** (ילקוט ראובני' פרשת תולדות ד"ה דגל סמא"ל וכל שריו).

לכן התורה ציוה להתרחק מאכילת הדם, שצבעו אדם והוא כנגד מדת הדין. והזהירה על כך שבע פעמים בתורה כנגד שבע כוחות הסטרא אחראי לשיש לקליפת עשו האדמוני (וימחר אברהם ל' אברהם פאלאגי מערכת ד אות ש כא). ומטעם זה '**העדשים האדומים'** הם **מאכל של אבלים**, כי מחמת צבעם הם בבאים מכוח שרו של עשו שהוא השטן והוא מלאך המוות, וכיון שהמיתה באה משורש העדשים הללו על כן הם נבחרו להיות מאכלו של האַבֶּל המתאבל על המיתה (נזר הקודש' לר' יחיאל מיכל מנגלוו על בראשית רבה פ, יז ד"ה מיני'). ומשום כך המקובלים הקפידו שגם מי שלא לובש בגדי לבן בשבת אלא גוונים אחרים, **בכל אופן שלא ילבש בגדים בגווני אדום הרומזים ל'קליפות'** (ידעת כחמה לר' יהודה לייב פרחוביצ'ר שער השבת פרק תשיעי ד"ה 'ועפ"ז נראה' ועיי"ש עוד לגבי השחרור). וזה הטעם שהנביא אמר כלפי ה' יתברך "**מדוע אדם ללבושך**" (ישעיה סג, ב) כשכוונתו "**מדוע אתה מלובש בדין**?" (עניני העדה' למחבר 'שבט מוסר' סוף פרשת נצבים ד"ה הפטרה מדוע אדם) ודבר זה יהיה לעתיד לבוא כאשר ינקום בגויים (מלבי"ם ישעיה סג, ב. ראה ישעיה סג, ג-ד) ויהיה מלובש בדין אדם. ולא יהיה זה על ידי שליח ולא בשיתוף רחמים כלל (נ"ע הדעת טוב' לר' חיים ויטאל אות שמג ד"ה 'הוא אדום' נדפס בירושלים תשס"ח מתוך כתב יד).

וזה הטעם שגם הפרה שהיזו ממנה על הטמאים היתה צריכה להיות 'אדומה', כי זה סימן לתגבורת הדינים (יאור החיים הקדוש' במדבר יט, ב ד"ה פרה אדמה) **ועלתוקף הדין** (פרדס רימונים' להרמ"ק שער ערכי הכינויים פרק ט' ד"ה טהרה ככל. ראה ספר 'ציוני' תחילת פרשת חקת). **וגם השערות של הפרה צריכות להיות אדומות, ואפילו**

הפרה ופרסותיה צריכות להיות אדומות, להורות על הדינים שבה. ואם הן לא אדומות אז הפרה פסולה (יאור החיים הקדוש' במדבר יט, ב ד"ה פרה אדמה). **הפרה**

ואשר לא עליה תמימה ללא מום ושלא עלה עליה שום עול שנאמר "דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֲלֵידָם פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם

משום שאם היה בה מום היא לא היתה בכל כוחה המושפע עליה. וכך גם אם היה עולה עליה עול (נאמרת עיניים' לר'

לפי שהעול ממתק את הדינים, כפי שהיסורים של האדם ממתקים ממנו את הדינים (ראה גמ' ברכות דף ה ע"א) **שהרי**

'הייסורים בעצמם הם כבר בחינת 'דינים' (יאור החיים הקדוש' במדבר יט, ב ד"ה פרה אדמה). ועוד בזה שהפרה היא תמימה ולא מעלים עליה עול, חולקים כבוד

ל'מידת הדין' ('רקנטטי' לר' נחמן רקנטאטי פרשת חקת ד"ה הנה לך מה שמעת),

(להרחבה על היסורים ראה אחד ממאמריו לפרשת תולדות – 'מעלת היסורים של האדם').

וואסאָר שיהיו בפרה אדומה **שתי** **שערות לבנות**, כיון שהן מורין על **הרחמים** ואילו הפרה היא כולה **דין** (פרדס רמונים' להרמ"ק שער ערכי הכינויים פרק ט' ד"ה חזרה בכל אהר) **אמנם שיערה אחת שאינה אדומה** כן הותרה בפרה, לפי שהיא כנגד יום אחד בשנה שבו הס"מ אין לו שלטון אז לקטרג, **שהוא יום הכיפורים** (לפי'ר הליקוט'ים' לר' יחיאל היילפרין מחבר 'סדר הדורות' ערך קורבנות אות מט). והצטוו משה רבינו למסור את עבודת הפרה דווקא לאלעזר שהיה סגן הכהן הגדול, ולא לאחרו שהיה הכהן הגדול שנאמר "ונתתם אתה אל אלעזר הפֹּהַן והוציא אתה אל מחוץ למחנה ושחט אתה לפניו" (במדבר יט, ה), **לפי שכל מעשיה של**

הפרה רומזים לדין גמור, ואילו הכהן הגדול הוא פנימי מאוד במדת 'החסד'. לכן העבודה ניתנה דווקא לסגן שלו שהוא אמנם מקבל ממדת 'החסד' כמו כל הכהנים אך פחות מהכהן הגדול (ואכן יקרה: לר' מרדכי יפה מחבר ספרי 'הלבושים' על רקנאטי פרשת חקת ד"ה ובגין כך התייב לסגן. וראה פשט הזוהר בפרשת חקת קפ ע"ב ד"ה תא חזי, וכן בזוהר פקודי דף רלו ע"ב ד"ה ורוא דמלה). **ודבר זה היה רק בזמן משה רבינו בגלל מעלתו הגדולה של אהרן הכהן.** אבל שאר הכהנים הגדולים שהיו במשך הדורות מעלתם היתה פחותה מאהרן הכהן והיה להם גם אחיזה ב'גבורות', לכן הם יכלו להתעסק במשך הדורות בפרה אדומה (ומקדש מלך' לר' שלום בוזגלו על זוהר פרשת חקת דף קפ ע"א ד"ה לאטרדא).

על ידי שריפת הפרה הס"מ קיבל את חלקו ורוח הטומאה היתה סרה

על ידי שריפת הפרה היו מבערים את רוח הטומאה מן הארץ (יצרור המור' לר' אברהם סבע פרשת פקודי ד"ה 'זאת חוקת התורה'. וראה 'מדרש תנחומא' פרשת חקת אות ח שנרמז לכך). **העברת רוח הטומאה היתה על ידי שהוציאו את הפרה האדומה מחוץ למחנה, כפי שהיו משלחים את 'השעיר לעזאזל' אל מחוץ למחנה** (רקנאטי פרשת חוקת ד"ה ספר הזוהר פרה אדומה, 'רקנאטי' פרשת כי תשא ד"ה ספר הזוהר וכך הו'. ראה תיקוני הזוהר תיקון כא דף מח ע"ב), **משום שהוא מושב 'החיצונים'** (ושפתי כהן על התורה' פרשת חוקת ד"ה עוד נאמר למה מטמאה, ועפ"י ספר 'ציוני' פרשת חקת ד"ה ויקחו אליך פרה). **והצטוו אלעזר הכהן לשחוט ולשרוף שם את הפרה לפני הס"מ ולנגד עיניו שנאמר 'וניתתם אתה אל אלקעזר הכהן והוציא אתה אל מחוץ למחנה ושחט אתה לפניו' (במדבר יט, ג) 'לפניו' – הכוונה לפני הס"מ. וכן שנאמר 'ושחט את הפרה לפניו' (במדבר יט, ה), 'לפניו' – הכוונה לנגד עיניו של הס"מ (עפ"י גליא רוא' לתלמיד האר"י ז"ל דף ל' ע"ב טור ב). ואז היתה הפרה הולכת לחלקו של הס"מ (ספר הליקוטים' למחבר 'סדר הדורות' ר' יחיאל הייפליין ערך קורבנות אות מט). **לכן היו שורפים את כל הפרה בשלמותה שנאמר 'את ערה ואת בשרה ואת דמה על פרה ישרוף' (במדבר יט, ה) לפי שכל הפרה היא חלקו של הס"מ (גליא רוא' דף ל' ע"ב טור ב). ו'החיצונים' היו רואים את שחיתות ושריפת הפרה בחוץ, ונהנים ממנה (מזודות דוד' להרדב"ז מצוה תלח דוף ד"ה ומפרישין אותו מאשתו), ששריפתה היתה להם כריח ניחוח (ספר 'ציוני' לר' מנחם ציוני פרשת חקת ד"ה ויקחו אליך פרה אדומה).****

במעשה זה נתנו חלק ל'רוח הטומאה' בתוך טהרתם של ישראל, ועל ידי כך היא לא קטרגה עליהם (יצרור המור' לר' אברהם סבע פרשת חקת ד"ה 'ובזוהר הוציאו' בשם הזוהר. וראה שכוונתו מפשט דברי הזוהר בפרשת פקודי דף רלו ע"ב ד"ה אמר רבי שמעון), **והיתה מסתלקת 'רוח הטומאה' מן הארץ, כפי שהיה על ידי שילוח השעיר לעזאזל' ביום הכפורים** (רמב"ן' במדבר יט, ב ד"ה 'וכבר כתבתי, רמב"ן ויקרא טו, ח ד"ה ומפני זה אמרו רבותינו. אמנם ראה דעות נוספות על מעשה שריפת הפרה ב'פרדס רימונים' להרמ"ק שער ערכי הכינויים פרק ט ד"ה טהרה כלל אמר, 'מגיד מישרים' למלאך המגיד של ר' יוסף קארו פרשת חקת ד"ה ורוא דפרה אדומה, 'שער המצות' להאר"י ז"ל תחילת פרשת חוקת סוף ד"ה דין אפר הפרה, 'אור החמה' על זוהר פקודי דף רלו ע"א ד"ה ת"ח במצרים וכן שם בע"ב ד"ה אר"י אע"י, 'מקדש מלך' על זוהר פרשת חקת דף קפ ע"א ד"ה לאטרדא). **ומחמת שכוחות הטומאה היו 'מתפרנסים' משריפת הפרה, לכן הצטוו לשלם את אפר הפרה האדומה מחוץ למחנה** (מזודות דוד' להרדב"ז מצוה תלו ד"ה עוד יש בזה סוד עמוק, ביאור 'אבן יקרה' למחבר 'הלבוש' על ספר 'רקנאטי' פרשת חקת ד"ה 'השורף אותה יכבס בגדיו') שנאמר 'ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח מחוץ למחנה במקום טהור והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה חטאת הוא' (במדבר יט, ט), **ובזה קיימו ישראל את הציווי 'והיה מחניף קדוש' (דברים כב, טו) (טעמי המצוות' לרקנאטי מצוות עשה מצוה לעשו' בענין פרה אדומה, ביאור 'אבן יקרה' למחבר 'הלבוש' על 'רקנאטי' על התורה פרשת חקת ד"ה 'השורף אותה יכבס בגדיו'), ולא היו מכניסים מאומה מהאפר של הפרה לתוך העזרה במקדש** (רמב"ם ספר הטהרה הלכות פרה אדומה פרק ג, ד).

במעשה שריפת הפרה האדומה היו מעבירים את רוח הטומאה (ספר 'ציוני' לר' מנחם ציוני פרשת חקת ד"ה ויקחו אליך פרה), **ואז כוחות הטומאה שהיו שורים קודם לכן על הפרה, שרו עתה על העוסקים בה** (מגלה צפונות' לר' אליהו הכהן חלק ג' פרשת חקת ד"ה והנה בחיבור אחר). **לכן כולם היו נטמאים** (ספר 'ציוני' פרשת חקת ד"ה ויקחו אליך פרה) **משלב שריפת הפרה והלאה, כולל השורף את הפרה, המשליך עץ ארז אוזוב ושני תולעת לשריפה, האוסף את האפר, הנוגע והנושא (ספורנו' במדבר יט, ב ד"ה ראשונה. ראה רמב"ם הלכות פרה אדומה ה, ב). ומחמת כן שורף הפרה גם היה צריך לכבס את בגדיו (מזודות דוד' להרדב"ז מצוה תלו ד"ה עוד יש בזה סוד עמוק) וכך עשו כל שאר העוסקים בה שנאמר 'והשחט אתה יכבס בגדיו בפנים ורחץ בפרו' בפנים וטמא עד הערב: ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח מחוץ למחנה במקום טהור והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה חטאת הוא: וכבס האסף את אפר הפרה את בגדיו' (במדבר יט, ח-י) (עפ"י במדבר יט, ח-י). ואחר כך העוסקים בה היו נטהרים מטומאתם ומעבירים מעליהם את 'רוח הטומאה' שדבקה בהם (מאירת עיניים' לר' יצחק דמן עכו פרשת חוקת ד"ה טעם טומאת מת).**

בתוך 'אפר הפרה' היה נמשך כוח טומאה ובו מדת הדין הקשה

כל העוסקים בשריפת הפרה היו מתכוונים להמשיך 'כוח טומאה' שיהיה טמון בה בכוח אך לא בפועל, כדי שתוכל לפעול את פעולת הרחקת הטומאה כאשר יזו מאפרה על הטמאים. לכן היה הכהן עומד על גבה בשעת שחיתתה ושריפתה, ובזה נמנע מהטומאה להידבק באפר הפרה בפועל. וכן היו מוסיפים לשריפת הפרה חתיכת עץ ארז' שהוא גבוה מכל האילנות, בשביל שלא תגבה בה יותר מידי הטומאה. וגם היו מוסיפים 'אזוב' שהוא נמוך, בכדי שלא תתבטל בה הטומאה (ושפתי כהן על התורה' תלמיד תלמידו של האר"י ז"ל פרשת חוקת ד"ה עוד נאמר למה מטמאה). וכיון שהמשיכו לאפר הפרה רק טומאה 'בכוח' ולא 'בפועל', **לכן העוסקים שנטמאו בה, נטמאו רק טומאה קלה עד הערב ולא טומאה חמורה** (ושפתי כהן על התורה' פרשת חוקת ד"ה עוד נאמר למה מטמאה). **והיו אז מתקבצים 'דינים' באפר פרה אדומה** (אור החיים הקדוש' במדבר יט, ב ד"ה פרה אדמה) **ונדבקים בה 'כוחות החיצונים' שהיו סובבים מחוץ לחומת ירושלים בסוד 'קירושלם הקים סביב לה' (תהלים קכח, ב) (שם משמואל' לר' שמואל מסוכטשוב פרשת כי תשא שנת תרע"ב דף רכז), והיה נעשה אפר פרה אדומה ל'מדת הדין הקשה' (גליא רוא' דף יע"א טור א), שהיא המידה הגורמת לכל הטומאות (נרבינו בחיי' במדבר יט, ב ד"ה ועל דרך הקבלה).**

אחר כך ערבבו את האפר ביחד עם 'מים חיים', לפי שהטומאה שעל האדם היא 'בת מלך' ויוצאת דווקא על ידי 'מים חיים' שלא עשו בהם מלאכה (ושפתי כהן על התורה' פרשת חוקת ד"ה ומזין בשליש). **והאפר היה ניתן על גבי המים החיים, ולא המים החיים על גבי האפר, על מנת שיראה חלקם של 'החיצונים' כלפי חוץ. שכשם שהבשר של הפרה האדומה נשרף מחוץ למחנה והם נהנו ממנו ובזה מסתלקת רוח הטומאה, כך גם כאשר מזים על הטמא מסתלקת מעליו רוח הטומאה** (מזודות דוד' מצוה תלח סוף ד"ה ומפרישין אותו). **ולכן האפר עם המים החיים נקראים 'מי נדה' כפי שנאמר 'ואסף איש טהור את אפר הפרה והניח מחוץ למחנה במקום טהור והיתה לעדת בני ישראל למשמרת למי נדה חטאת הוא' (במדבר יט, ט) לפי שהם היו מנזים ומרחיקים את 'החיצונים' מן הקדושה (ראה זוהר פרשת חקת דף קפא ע"א ד"ה ועל דא). והמים עם האפר של הפרה האדומה היו נקראים גם בשם 'חטאת', כפי שנאמר 'למי נדה חטאת הוא' (במדבר יט, ט) לפי שבשורשם הם היו מ'החיצונים' עצמם שכל החטאים באים מצידם (הרמ"ד וואלי פרשת חוקת פרק יט ד"ה והיתה לעדת).**

כוח הטומאה שבאפר הפרה היה מטמא את הטהורים ומטהר את הטמאים

כל 'הקליפות' בבריאה התגדלו עם דבר טוב שהיה בתוכם כמו האור שיצא מתוך החושך בראשית הבריאה, וכגון אברהם אבינו שיצא מאביו תרח. ואין לקליפות מעלה אלא בשביל הדבר שבתוכם הגדל עמהם. וכשם שהעולם עושים כבוד לקליפה הגשמית החיצונית של הפרי בזכות חלק הפרי

השוכן בתוכה, כך הוא גם הסטרא אחרא שעושים לו כבוד ו'חנופה' בשביל הטהרה שהיתה טמונה בו קודם שנברא העולם. זה הטעם שהקבי"ה ציוה למשה ואהרן שידברו לפרעה בלשון של כבוד. ומשום שידוע הסטרא אחרא שכל הכבוד שיש לו בעליונים הוא בשביל הטהרה שיצאה ממנו, **על כן הוא רודף אחרי צד הטהרה**. לכן אם יבוא אדם שהוא טהור ויתקרב אל אפר הפרה האדומה שהיא מדת הדין הקשה, **אזי תכף צד הטומאה שבאפר ידלג על גבי אותו האדם הטהור משום שנוח לו להידיבק עם צד הטהרה יותר מכל צדדי הטומאה שלו** (נְגִילָא רַבִּי תַלְמִיד הָאֲרִי ז"ל דף יא ע"א). וזה הטעם שאדם טהור אשר רק נגע ב"מי הַנֶּזֶח" מיד נטמא שנאמר "וְהִנָּלַע בְּמֵי הַנֶּזֶחַ יִטְמָא עַד הָעֶרֶב" (במדבר יט, כא) (ראה משנה מסכת כלים א, א-b) **כי רוח הטומאה הקשה שבאפר הפרה מטמאה את המתעסקים בה**. ואחר כך צריכים טהרה ממנה (זוהר ברי"ל לר' ברכיה ברך חלק ב פרשת מצורע דף קמא ד"ה ולפעי"ד אפשר בזה לתת טעם לאפר).

וידבר זה הוא כמו מִשְׁלַּח הַכֶּלֶב, שכאשר הכלב רואה את אדונו תכף הוא מניח לאותו אחד שלא הכירו כל כך אפילו שנתן לו פעם או פעמיים לאכול, והוהלך מיד אל אדונו שרגיל בו. וכך גם נוהגת טומאת המת שעל גוף האדם, כאשר היא עוזבת אותו ועוברת אל הטומאה החמורה שהיזו על האדם, (לגילוי ראי' דף י" ע"ב וכן דף י"א ע"א). **ולפי זה אפשר להבין מדוע אם היזו 'מי נדה' על אדם טמא בטומאת מת ונגע בו אפילו כלשהו מהמים, בכל מקום בעור הבשרו ואפילו רק בראש אצבעו – עלתה לטמא ההזאה והוא נטהר** (ראה רמב"ם הלכות פרה אדומה פרק יב, א), **כי כבר עברה הטומאה אל הטיפות שנגעו בגוף האדם, והוא אינו זקוק לעוד הזאה על מנת להיטהר** (לדעות נוספות בדרכי טהרת מי נדה ראה 'טעמי המצוות' להרדב"י מצוה תלח ד"ה והמילוי והקידוש, וכן 'כלי יקר' במדבר יט, כא, ע"ש החיים' על טעמי המצוות לר' יהודה בן חנין מצוה רלג ד"ה ועל דרך האמת).

תשע פרות אדומות נעשו מאז שהצטווה משה רבינו על מצות פרה אדומה. פרה ראשונה עשה משה רבינו, פרה שניה עשה עזרא הסופר, פרה שלישית ופרה רביעית עשה שמעון הצדיק, פרה חמישית ופרה שישית עשה יוחנן כהן גדול, פרה שביעית עשה אֶלְהוֹעִינִי בן הקוף, פרה שמינית עשה חֲנַמְאֵל הממצרי, פרה תשיעית עשה ישמעאל בן פֶּאֶבִי (משנה מסכת פרה פרק ג משנה ה, 'רבינו בחיי' במדבר יט, ב ד"ה ומצינו שנעשו, 'קהלת יעקב' לר' יעקב צבי יאליש במערכת 'פר' ד"ה 'פרה אדומה' בשם רבינו בחי), **כאשר הפרה התשיעית היתה בתקופה שחרב בית המקדש השני** ('רבינו בחיי' במדבר יט, ב ד"ה ומצינו), **וכשגלו ישראל לבבל הם הולינו עמהם את אפר הפרה** ('זכר דוד' לר' דוד זכות ממודינא מאמר שלישי שבת פרה דף שמו ע"א ד"ה 'יגם אחר שנחרב הבית' בשם הרא"ש)). **וכך היה אפר פרה אדומה גם אחרי חורבן המקדש** ('זכר דוד' מאמר שלישי שבת פרה דף שמו ע"א ד"ה 'יגם אחר שנחרב הבית' בשם הרב 'משנה למלך' פרק ג הלכות אבלות). **והיו התנאים נטהרים מטומאת מת על ידי אפר פרה אדומה שבידיהם** ('כסא רחמים' להחיד"א על 'אבות דרבי נתן' פרק לה ד"ה מעולם לא נפגע. וראה גמ' נידה דף יו ע"ב, וגמ' חגיגה דף כה ע"א שהיו נטהרים בגליל. וכן גמ' ירושלמי סוטה פרק ב' הלכה ב' ע"ר' טרפון שטיהר שלושה מצורעים), **ויכלו לעסוק בקבלה מעשית על ידי 'שמות הקדושים'.** כמו ר' ישמעאל ור' עקיבא שעסקו בשמות נוראים לענין הזכירה ופתיחת **הלב** (ישער רוח הקדש' להארי"ז ל דף מא טור א' ד"ה תקון ג').

חוסר הטהרה שעל ידי 'אפר הפרה' מעכב את האדם מלהתקדש ולפרוש מדרכי העולם, עד שאפילו אם יטרח טורח גדול לא יעלה בידו. ומה שהיה על האר"י ז"ל רוח הקודש מופלאה, היה זה משום שזכה להיטהר באפר פרה אדומה על ידי אליהו הנביא זכור לטוב, ומחמת ענוותנותו היה מעלים הדבר הק"לס נמרץ (מבדבר קדמותו להחיד"א מערכת א' אות כו). **אמנם לעתיד לבוא תהיה עוד פרה אחת, שהיא הפרה האדומה העשירית, וישרוף אותה מלך המשיח** (ורבינו בחיי במדבר יט, ב ד"ה ומצניו שנעשו, 'קהלת יעקב' מערכת פר ד"ה 'פרה אדומה' בשם רבינו בחיי) **כדי לטהר את הטמאים. ובעת תחיית המתים, יזו גם על ישיני אדמה' שקמו לתחייה, כדי לטהרם מטומאת מלאך המוות אשר קיבלו בשעת המיתה.** לכן התייבה "אֶדְמָה" נכתבה בתורה בכתב חסר שנאמר "וַיִּקְחוּ אֱלִיד פְּרָה אֶדְמָה תְּמִיקָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם" (במדבר יט, ב) לרמוז על 'ישיני אדמה' (יזכר דוד' לר' דוד זכות ממדינתא מאמר שלישי דף שמו ע"ב ד"ה 'אשר על כן צריכין בשם היילקוט דוד'), במהרה בימינו, אמן.